

Chương 21

LỆNH HỒ BÌNH MỞ CUỘC ĐIỀU TRA

Kim Kích Ôn Hầu phóng chiêu kích này vận đủ mười thành công lực, vẫn chẳng mong đợi gì đả thương đối thủ là Lãnh Hồ nhị công tử ở Kỳ Sĩ Bảo. Gã chỉ kỳ vọng chàng phải lùi lại mấy bước đem lại cho mình cơ hội chạy thoát thân.

Chùa Nguyên Thông cách nhà này một đường phố ngắn, Kim Kích Ôn Hầu mà hội họp được với lão Đại và lão Nhị thì dù Lãng Đãng công tử có lợi hại đến đâu cũng không sợ.

Đáng tiếc sự thực lại không đúng như sự tính toán của gã chiêu kích phóng ra rồi, gã toan tung mình nhảy lên thì nghe tiếng cười chói tai. Mắt gã hoa lên một cái, không nhìn thấy bóng Lãng Đãng công tử đâu nữa.

Tiếp theo tiếng cười lại nổi lên ở phía sau và tiếng người nói:

– Cây kim kích của bằng hữu luyện thêm mấy ngày nữa là khá đấy Đáng tiếc bản công tử eo hẹp thời giờ không thể chờ đợi được mà làm cho bằng hữu phải cụt hứng, mong bằng hữu lượng thứ.

Tiếng nói chưa dứt, phát chương đã đánh tới.

Kim Kích Ôn Hầu bỗng thấy lợm giọng, mắt tối sầm lại, người lão đảo, miệng phun máu tươi như suối. Cây Kim Kích rớt xuống đất...

Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ và Thiểm Điện Dao Tân Tật càng chờ càng nóng ruột.

Khấu Lỗ ngăn ngừa khẽ nói:

– Ta tưởng lão nhị...

Thiểm Điện Dao Tân Tật háng dặng ngắt lời:

– Phải chăng lão đại muốn bảo tiểu đệ đi dò?

Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ buông tiếng thở dài không nói nữa.

Thiểm Điện Dao Tân Tật tức mình xẵng giọng:

– Động Đình Ngũ Sát chúng ta mà được chút thanh danh như ngày nay là nhờ ở khi gặp việc gì cũng cùng nhau xông vào. Không ngờ lần này con mẹ nó, lại tổ những ý tưởng khác biệt, phân tán mỗi người đi một lúc thì chẳng khác gì dùng bị thịt đánh chó, ai đi rồi cũng không trở lại

Khấu Lỗ thở dài hỏi:

– Lão nhị! Tính nết của lão nhị biết bao giờ mới thay đổi được?

Thiểm Điện Dao Tân Tật trợn mắt lên hỏi lại:

– Tính khí của lão Nhị này có chỗ nào không tốt?

Khấu Lỗ chau mày đáp:

– Lão nhị nên biết...

Tân Tật cười lạt ngắt lời:

– Nên biết năm người đi mất ba rồi, bây giờ mất thêm một tên nữa cũng còn là ít phải không?

Chữa lúc ấy một người phục trên nóc căn phòng cất tiếng trầm trầm:

– Phải rồi! Còn lại hai tên thì một tên nữa sắp đi đời. Bản công tử bảo đảm ai còn lại đêm nay sau cùng có thể toàn mạng.

Tân Tật nhảy bổ lên hô:

– Xung phong!

Người trên nóc nhà lớn tiếng quát:

– Ai xông lên trước là chết trước.

Tiếng quát quả nhiên uy lực phi thường. Tân Tật đã vọt ra đến cửa phòng nghe tiếng quát bất giác giật mình nhảy lùi lại.

Khấu Lỗ cầm kiếm ngừng mặt lên hỏi:

– Phải chăng đây là Lệnh Hồ thiếu hiệp?

Người bên trên lạnh lùng đáp:

– Chính thị. Ngoài bản công tử ra còn thanh Hàng Long kiếm đi theo. Trong hai người ai là người không muốn sống nữa thì ra đi để thử coi thanh bảo kiếm này có sắc bén không?

Khấu Lỗ vừa làm hiệu cho Tân Tật sóng vai xông ra vừa ngửa mặt lên đáp:

– Thiếu hiệp đã muốn cho một người trong hai anh em tại hạ mất mạng mà lại không cho ra khỏi căn phòng nghĩa là làm sao?

Người trên mái nhà nói:

– Một trong hai người mất mạng có nhiều cách, không nhất định phải ra khỏi phòng mới làm được.

Khấu Lỗ hỏi:

– Thiếu hiệp dùng biện pháp gì, thử nói cho anh em tại hạ nghe được chăng?

Người trên thượng phòng đáp:

– Sự quyết định ai sống chết là việc của hai vị. Hai vị nghĩ kỹ một lát là hiểu ngay.

Tân Tật nổi giận đùng đùng, thét lên:

– Lão đại! Đừng nghe thằng lỏi này...

Khấu Lỗ khẽ “Hừ” một tiếng rồi ngửng mặt lên hỏi:

– Phải chăng thiếu hiệp muốn anh em tại hạ tự tàn sát lẫn nhau?

Người bên trên thủng thẳng đáp:

– Các vị đã kết nghĩa chi lan, tình thân hơn thủ túc, dĩ nhiên không có chuyện đó. Bản công tử chỉ nói là các vị tự nghĩ lấy biện pháp, còn giải quyết cách nào bản công tử không có ý kiến mà chỉ để đủ thời gian cho hai vị bàn tính, thương lượng với nhau.

Khấu Lỗ hỏi:

– Hai anh em tại hạ hiệp lực dù không địch nổi còn có thể chống chọi. Nếu một người chết rồi thì lấy gì bảo chứng thiếu hiệp sẽ buông tha người còn lại?

Tân Tật la lên:

– Lão đại! Sao lão đại còn....

Khấu Lỗ dùng phép truyền âm nói:

– Tiểu huynh đang tính kế thoát thân, trước khi gặp thời cơ thuận tiện, cần phải ổn định gã tiểu tử này. Đây chẳng qua là câu chuyện kéo dài thời gian mà thôi.

Người trên mái nhà hắng giọng hỏi:

– Khấu lão đại đã nhận thấy không thể thoát chết, sao còn chưa xông ra để Tân lão nhị sống sót?

Khấu Lỗ hỏi lại:

– Tại hạ muốn yêu cầu thiếu hiệp nói rõ được chăng? Trong năm anh em tại hạ, thiếu hiệp chỉ để một người sống sót vì lý do nào?

Người bên trên lạnh lùng đáp:

– Lý do rất giản dị. Số là bản công tử còn muốn hỏi mấy câu. Khi chỉ còn một người, công việc tương đối giữ bí mật và tiện cho cả hai bên.

Khấu Lỗ hỏi:

– Hỏi xong rồi thì sao?

Người bên trên đáp:

– Buông tha cho đi.

Khấu Lỗ hỏi:

– Sao không giết đi để bịt miệng?

Người bên trên đáp:

– Để sống cũng chẳng sao, lúc nào muốn bắt lại thật dễ như trò đùa. Còn bản công tử có là người thủ tín hay không thì do trình độ nhận thức của các vị về Lăng Đẳng

công tử mà quyết định.

Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ không nói nữa. Dường như hắn đang nghĩ cách để qua khỏi cửa quan này.

Lệnh Hồ Bình ở trên mái nhà tỏ ra rất nhẩn nại, không thúc dục chi hết.

Chỉ trong khoảnh khắc, Khấu Lỗ đột nhiên lộ vẻ mừng thầm nhìn Thiểm Điện Dao Tân Tật vẫy tay, dùng phép truyền âm nói:

– Lão nhị! Lão Nhị lại đây. Tiểu huynh đã có chủ ý.

Tân Tật vội lại gần hỏi:

– Lão Đại có ý kiến gì?

Khấu Lỗ kê tai gã đáp:

– Chủ ý thế này...

Hắn vừa nói vừa phóng kiếm đâm mạnh một nhát. Tân Tật bất ngờ không kịp đề phòng. Gã co người lại như con tôm, nhảy tung lên cao rồi xuống đánh huych một tiếng.

Lệnh Hồ Bình ở trên mái nhà bật tiếng cười hỏi:

– Khấu lão đại! Đắc thủ rồi chứ?

Khấu Lỗ rút đoản kiếm từ xác Tân Tật ra rất mau lẹ. Khi nghe tiếng hắn ngăn người ra, ngây ngô nhìn dòng máu tươi ở mũi kiếm nhỏ xuống. Hai tay bất giác run lên bần bật.

Khấu Lỗ đột nhiên run lên có phải hắn nhìn máu tươi của nghĩa đệ, bất giác thiên lương xuất hiện mà nảy lòng hối hận chăng?

Không phải đâu. Sở dĩ hắn khùng khiếp vì nghe tiếng cười của Lệnh Hồ Bình từ mái nhà vọng xuống.

Vừa rồi hắn đã hỏi: Anh em ta hợp lực dù không địch nổi cũng còn chống chọi được. Nếu một người chết rồi lấy ai làm bằng chứng thiếu hiệp sẽ tha người còn lại.

Bây giờ trong lòng hắn nghĩ tới câu: một người chết rồi, kẻ còn lại có sống được chăng?

Hắn nhớ lại đối phương đã trả lời: “Bản công tử có là người thủ tín hay không là theo trình độ nhận thức của hai vị đối với Lãng Đãng công tử”. Câu này có làm bảo chứng chưa?

Cho đến lúc này hắn mới biết ở nơi Lãng Đãng công tử hai điều: Một là võ công cao thâm khôn lường, hai là coi mạng người như cỏ rác.

Lệnh Hồ Bình không thấy Khấu Lỗ trả lời cũng hơi kinh ngạc lại hỏi:

– Khấu lão đại! Sao lão lại không lên tiếng?

Khấu Lỗ run lên định thần lại ấp úng đáp:

– Xong rồi! Tiểu nhân... đã làm theo lời chỉ điểm của công tử.

Lệnh Hồ Bình ngồi trên mái nhà “Ừa” một tiếng hỏi:

– Ông bạn bảo sao? Làm theo chỉ điểm của bản công tử ư? Bản công tử chỉ điểm ông bạn làm thế bao giờ?

Khấu Lỗ vội đổi giọng:

– Không, không tiểu nhân nói lộn, xin công tử lượng thứ. Phải rồi, phải rồi! Tiểu nhân đã đắc thủ. Công tử muốn hỏi gì cứ việc hỏi hết đi, hể tiểu nhân biết là nói hết.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Cái đó không vội. Ông bạn hãy đem thi thể của Tân lão nhị ra ngoài đã.

Khấu Lỗ dạ một tiếng rồi theo lời xách thi thể Tân Tật liệng ra sân. Hắn lại hỏi:

– Công tử còn điều chi dạy bảo?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tay ông bạn có dính máu không?

Khấu Lỗ đáp:

– Cám ơn công tử đã có dạ quan hoài. Chỉ nơi tay trái còn dính chút máu.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Dính ở đầu ngón tay phải không?

Khấu Lỗ đáp:

– Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Ở mấy ngón tay?

Khấu Lỗ đáp:

– Ở ngón vô danh và ngón út bên tay trái.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Chỉ có hai ngón thôi ư?

Khấu Lỗ đáp:

– Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng nói:

– Hay lắm! Chặt hai ngón tay đó đi.

Khấu Lỗ giật nảy mình la thất thanh:

– Công tử...

Lệnh Hồ Bình hắng dặng ngắt lời:

– Coi chừng. Đừng để huyết tích ở hai đầu ngón tay giãy sang ngón tay khác.

Khấu Lỗ năn nỉ:

– Công tử đã nói...

Lệnh Hồ Bình thủng thẳng ngắt lời:

– Đúng thế. Bản công tử đã nói đêm nay trong năm vị Ngũ Sát nhất định để sống một người. Bản công tử còn nói rõ đến lúc bấy giờ chỉ còn một người chạy đi, không được đem theo cái gì, dĩ nhiên cả máu của lão nhị. Giải thích như vậy không phải là miễn cưỡng.

Khấu Lỗ nghiêng răng vung kiếm lên chặt đứt hai ngón tay máu chảy đầm đìa.

Lệnh Hồ Bình hiển nhiên đã thỏa mãn. Đối với vụ Khấu Lỗ chặt hai ngón tay liệng ra sân chàng không hoài nghi gì cả.

Chàng hắng dặng một tiếng hỏi:

– Hay lắm! Bây giờ bản công tử bắt đầu cuộc phỏng vấn. Đêm nay Động Đình Ngũ Sát các vị nấp nánh tới đây phải chăng để bắt sống xá đệ là Lệnh Hồ Nghĩ?

Khấu Lỗ thẳng thắn đáp ngay:

– Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Xá đệ cùng Động Đình Ngũ Sát trước kia có cừu hận gì không?

Khấu Lỗ đáp:

– Không có.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Các vị chịu lời sai khiến của người ta hay sao?

Khấu Lỗ đáp:

– Phải rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Người đó là ai?

Khấu Lỗ đáp:

– Tại hạ nói ra e rằng công tử không tin.

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Tin hay không là việc của bản công tử. Các hạ bất tất phải quan tâm. Nếu bản công tử không tin sẽ truy vấn cho ra sự thực mới thôi.

Khấu Lão đáp:

– Tiểu nhân không dám nói dối.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Nếu vậy còn lo gì nữa?

Khấu Lão đáp:

– Người sai khiến tiểu nhân là Phong Vân Kiếm Thư đại hiệp.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Hay lắm! Khấu lão đại đêm nay nhất định sống rồi. Vậy Khấu lão đại có biết tại sao Phong Vân Kiếm Thư đại hiệp nhất định theo đuổi xá đệ không?

Khấu Lão đáp:

– Theo chỗ tiểu nhân biết thì Phong Vân Kiếm Thư đại hiệp cũng vâng lệnh người khác mà làm việc.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Y vâng lệnh ai?

Khấu Lão đáp:

– Bang chúa...

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Bang nào?

Khấu Lão đáp:

– Long Hồ Bang.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Như vậy tổ ra bang này là nơi rừng ẩn cọt nấp, cao thủ rất nhiều, đủ làm lãnh tụ võ lâm hiện nay phải không?

Khấu Lão đáp:

– Cái đó tiểu nhân không hiểu rõ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tổng đà Long Hồ Bang thiết lập ở đâu?

Khấu Lão đáp:

– Ở huyện Long Môn đất Tấn Nam.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Bang chúa là nhân vật thế nào?

Khấu Lão đáp:

– Tiểu nhân chưa gặp qua.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Danh hiệu bang chúa là gì?

Khấu Lỗ đáp:

– Ai cũng chỉ xưng hô là bang chúa chứ không kêu tên gọi họ. Bọn tiểu nhân vì sự kiêng hủý nên từ ngày nhập bang thủy chung không dám hỏi tới.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Những nhân vật trong Bang chia đẳng cấp ra sao?

Khấu Lỗ đáp:

– Dưới bang chúa có đặt mấy vị Hộ Bang trưởng lão. Dưới nữa là Cẩm y, Huỳnh y, Lam y, Thanh y, Hắc y. Năm cấp hộ pháp. Kỳ do không có chức hàm, kêu chung là bang hữu.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Ba vị tổng quản Thư phủ phải chăng là Huỳnh y, Lam y, Thanh y hộ pháp trong Long Hồ bang?

Khấu Lỗ đáp:

– Phải rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Động Đình Ngũ Sát các vị giữ chức vụ gì trong bang?

Khấu Lỗ đáp:

– Hắc y hộ pháp.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Phong Vân Kiếm giữ địa vị gì?

Khấu Lỗ đáp:

– Cẩm y hộ pháp.

Lệnh Hồ Bình dừng lại một chút rồi cười hỏi:

– Nếu lần này các vị bắt được xá đệ, các vị có biết Phong Vân Kiếm Thư đại hiệp sẽ dùng thủ đoạn gì đối với gã?

Khấu Lỗ đáp:

– Y muốn thăm vấn nơi lệnh đệ để biết cách bố trí các cơ quan trong Kỳ Sĩ Bảo. Đồng thời hỏi cho ra lai lịch cùng thân thế của bốn vị kỳ sĩ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Phải chăng lão muốn so cao thấp với Kỳ Sĩ Bảo?

Khấu Lão đáp:

– Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Trong võ lâm môn phái mọc lên như nấm, đâu đâu bình yên vô sự tại sao Long Hồ bang cùng Kỳ Sĩ Bảo ở vào thế không đội trời chung?

Khấu Lão đáp:

– Tiểu nhân chức phận thấp hèn, ít khi được dự vào đại kế trong bang, chỉ nghe mấy vị Huỳnh y hộ pháp nói hở ra thanh vọng Kỳ Sĩ Bảo rất thịnh trong giới võ lâm. Vì thế cần phải nghĩ biện pháp...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

– Nhiều người cho là Lam Điền Thất Nghĩa ngộ hại là kiệt tác của bản công tử. Theo nhận xét của Khấu lão đãi thì sao?

Khấu Lão đáp:

– Tiểu nhân biết vụ này không liên quan gì đến công tử.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Khấu lão đại tại sao lại quyết đoán như thế

Khấu Lão đáp:

– Vì tiểu nhân biết rõ Lam điền Thất Nghĩa chết về tay Lam y hộ pháp trong bản bang.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Theo nhận xét của bản công tử thì giữa Lam Điền Thất Nghĩa và Kỳ Sĩ Bảo chẳng có gì khác nhau. Long Hồ Bang coi Kỳ Sĩ Bảo như cái đinh trước mắt đã đành nhưng họ hạ sát thủ sát hại Lam Điền Thất Nghĩa vì mục đích gì?

Khấu Lão đáp:

– Nghe nói Thất Nghĩa vô tình đã biết được một phần bí mật trong bang.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Hiện nay ở Long Hồ bang kể từ Hắc y hộ pháp trở lên có bao nhiêu người?

Khấu Lão đáp:

– Chẳng trăm người. Tiểu nhân chỉ biết đại khái còn thực tình thì thông rõ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Có một lão họ Tể Phụ giữ chức gì ở trong Bang?

Khấu Lỗ đáp:

– Lão ngang hàng với Phong Vân Kiếm, cũng là Cẩm y hộ pháp.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Võ công nhân vật này ra sao?

Khấu Lỗ đáp:

– Tiểu nhân nghe nói lợi hại lắm, nhất là về môn Phân Cân Thác Cốt, chuyên nghề bức bách hỏi cung. Bang chúa rất trọng dụng, sắp được thăng lên...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

– Hay lắm! Bây giờ chỉ còn vấn đề tối hậu: Mười bữa trước đây, vụ án xảy ra ở Y Xuyên phải chăng do Động Đình Ngũ Sát các vị đã hạ thủ?

Khấu Lỗ đáp:

– Phải rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Món hoàng kim đó hiện giấu ở đâu?

Khấu Lỗ đáp:

– Tại Lạc Dương.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Ở nơi nào tại Lạc Dương?

Khấu Lỗ đáp:

– Ở trong nhà Thần đàn tử Kim Liệt Tinh sau chùa Bạch Mã. Vị Thần đàn này là Thanh Y hộ pháp trong Long Hồ bang mà cũng là phân đà Lạc Dương. Y sẽ làm Phân Đà Chúa.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Hết chuyện rồi. Các hạ đi đi thôi!

Khấu Lỗ đáp:

– Tạ ơn công tử.

Dứt lời hán ôm đầu đông tuốt.

Lệnh Hồ Bình nhảy xuống sân đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi ngừng đầu lên nhìn nóc chính điện khẽ hắng dặng một tiếng nói:

– Hai người xuống đi thôi.

Hai bóng người nhảy xuống chính là Lệnh Hồ Nghĩa và hán tử trung niên tức chưởng quỹ trong tiệm thuốc.

Hán tử trung niên lộ vẻ băn khoăn vòng tay nói:

– Hôm kia tiểu nhân...

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng gạt đi:

– Đó không phải là lỗi lầm nơi ông bạn.

Chàng lại nhìn Lệnh Hồ Nghĩa sa sầm nét mặt hỏi:

– Vừa rồi họ Khấu nói những gì người đã nghe rõ chưa?

Lệnh Hồ Nghĩa cúi đầu xuống thấp:

– Tiểu đệ nghe rõ hết rồi.

Lệnh Hồ Bình cười lạt hỏi:

– Bây giờ người muốn đến Thư phủ xin ra mắt Phong Vân Kiếm Thư đại hiệp sĩ nữa không?

Lệnh Hồ Nghĩa con đầu xuống đáp:

– Trước vụ này A Nghĩa chẳng biết điều gì.

Lệnh Hồ Bình tức giận quát:

– Người muốn cưỡng biện chẳng? Ở trà lâu ta đã bảo người phải về đi kia mà?

Lệnh Hồ Nghĩa khẽ đáp:

– Xin Nhị ca bớt giận, A Nghĩa biết tội rồi.

Lệnh Hồ Bình hắng giọng vẫy tay trầm giọng nói:

– Giúp Vu lão tử thu dọn nơi đây cho sạch sẽ trước khi trời sáng, đoạn phải quay về học hỏi Đinh Mão kỳ sĩ về đạo xử thế cho hiểu thêm nhiều rồi hãy ra ngoài.

Dứt lời chàng quay lại nhìn Vu lão chấp tay thi lễ rồi tung mình vọt đi như mây khói mất hút trong bóng đêm.

o O o

Hôm sau vào khoảng giờ thìn Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên đang nói chuyện với Từ Dật Tiêu và Phương Chí Nghĩa trong mật thất tại hậu viện thì một tên gia đình tâm phúc vào báo:

– Trúc Lự Tử ở Cập Đệ khách điểm xin vào ra mắt lão gia.

Phong Vân Kiếm gạt đầu đáp:

– Bảo gã vào đây.

o O o